

‘Opvoeden doe je met elkaar’

Tekst en foto Henk Jan Bunschoten / Illustratie Hiky Helmantel

Anthony en Marianne Meuleman wonen met hun zeven kinderen in IJsselmuiden. Hun kinderen volgen basisonderwijs op de School met de Bijbel in het nabijgelegen Grafhorst. In de laatste drie maanden van 2008 heeft SGJ op uitnodiging van deze school twee keer de cursus ‘Opvoeden met hart en hoofd’ gegeven. Anthony en Marianne namen deel aan een van deze cursussen.

Waarom hebben jullie aan de cursus ‘Opvoeden met hart en hoofd’ deelgenomen?

Marriane: ‘Er was aan het begin van het nieuwe schooljaar een voorlichtingsavond op school. Voor dit jaar hadden ze Froukje Laan van SGJ uitgenodigd. Anthony en ik hebben het er wel eens vaker over gehad dat we wat meer aandacht aan het opvoeden wilden besteden, maar het kwam er eigenlijk nooit van. Froukje vertelde tijdens deze voorlichtingsavond zo enthousiast over de cursus dat ik dacht: en nu gaan we het doen.’

Anthony: ‘Het is niet zo dat we met enorme opvoedproblemen worstelen, maar door ook eens naar andere ouders te luisteren ontdek je dat er soms simpele oplossingen zijn voor situaties waar je zelf heel verkrampt mee omgaat. Tien jaar geleden had Marriane me veel moeilijker meegekregen. Toen zou ik gedacht hebben: als ik meedoe lijkt het alsof het bij ons thuis niet goed gaat.’

Marriane: ‘Ik merkte dat dit nog steeds zo was. Ik dacht: als niemand zich voor de cursus opgeeft, zal ik het dan wel doen? Maar ik was zo enthousiast, dat ik mezelf toch op heb gegeven. En daarna volgden er gelukkig meer.’

Is het een taak voor de basisschool om dit soort cursussen te organiseren?

Anthony: ‘Het is geen must, maar de school geeft daarmee wel een goede handreiking aan ouders, want opvoeden doe je met elkaar. Daarom laat je je kind ook in de gemeente dopen; je

voedt het niet alleen op, kinderen voed je in je gemeenschap op. En de school heeft daar ook een aandeel in.’

Zijn er dingen die jullie na het volgen van de cursus anders zijn gaan doen?

Marriane: ‘Door het volgen van zo’n cursus word je weer eens met je neus op de feiten gedrukt. Wat ik vooral geleerd heb is dat je heel geduldig en consequent moet zijn. De kinderen merken het wel dat we de cursus hebben gevolgd; we besteden nu meer aandacht aan ze. Als de kleintjes met een tekening komen en je bent bezig dan zeg je snel: “Oh, mooi hoor”, en dan ga je weer verder. Maar het is zo goed voor een kind als je er wat meer aandacht aan besteedt, al is het maar een paar minuten. Door jouw aandacht is je kind tevreden en gelukkig.’

Anthony: ‘Froukje maakte me er opmerkzaam op dat kinderen heel vaak even contact met je zoeken. We hebben zeven kinderen gekregen en de oudste is al 15 jaar, maar het valt me nu pas op hoe vaak ze eigenlijk bij me komen. En dat ze ook door hebben of je tijd voor ze neemt of niet. Als ik als vader niet naar mijn kinderen omkijk en ze geen liefde geef, dan krijg ik ook geen liefde terug.’

In het cursusboek staan veel illustraties. Wat is jullie reactie op deze illustratie?

Anthony: ‘Wat je hier ziet heeft denk ik vooral te maken met de horizontale liefde. Ouders geven liefde door aan hun kinderen en voor een goede onderlinge band en een goede opvoeding moet die liefde er ook zijn. Maar de liefdesbanden kunnen nooit blijven bestaan als je niet leeft uit dé liefdesbron: God. Het is cruciaal om vaak met je kinderen te praten over de onmetelijke liefde van Christus voor de mensen. Die liefde bepaalt of het met die horizontale liefde ook goed zit.’

Hoe was het om samen met andere ouders de cursus te volgen?

Marriane: ‘Leuk, en heel verrassend hoe veel dingen echt hetzelfde zijn in andere gezinnen. Iedereen heeft natuurlijk ook zijn eigen dingetjes, maar de grote lijnen zijn eigenlijk in alle gezinnen hetzelfde. We praten er, nu de cursus afgelopen is, op het schoolplein zo af en toe nog wel over: “Hoe gaat het nu bij jullie?”’